

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 15 grudnia 2025 r.

Poz. 5023

WYROK NR II SA/RZ 847/25 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W RZESZOWIE

z dnia 22 października 2025 r.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w składzie następującym: Przewodniczący SNSA Stanisław Śliwa Sędziowie WSA Magdalena Józefczyk WSA Maciej Kobak /spr./ po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym w dniu 22 października 2025 r. sprawy ze skargi Lucyny Moskwy i Kazimierza Moskwy na uchwałę Rady Gminy Czudec z dnia 24 sierpnia 2001 r. nr XXXIII/226/2001 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części dotyczącej działki nr 332 położonej w miejscowości Zaborów gmina Czudec; II. zasądza od Gminy Czudec na rzecz skarżących Lucyny Moskwy i Kazimierza Moskwy solidarnie kwotę 780 zł /słownie: siedemset osiemdziesiąt złotych/ tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Przedmiotem skargi Lucyny Moskwy i Kazimierza Moskwy (dalej: "Skarżący"), jest uchwała Rady Gminy w Czudcu (dalej: "Rada Gminy") z dnia 25 sierpnia 2001 r. nr XXXIII/226/2001 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia w Gminie Czudec - cz. I. Na podstawie § 1 ust. 3 uchwały, do zalesienia przeznaczono działkę Skarżących nr 332, uwidocznioną na załączniku graficznym do uchwały. Pismem z dnia 9 kwietnia 2025 r. Skarżący wezwali Radę Gminy do usunięcia naruszenia prawa, które polegało na niezgodnym z prawem przeznaczeniu, w zaskarżonej uchwale, należącej do nich działki nr 332, położonej w miejscowości Zaborów, gm. Czudec do zalesienia. Uchwała została podjęta z naruszeniem art. 18 ust. 2 pkt 5 lit. a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 1999.15.139; dalej "u.p.z.p.") w brzmieniu obowiązującym w czasie sporządzania planu, które polegało na niezawiadomieniu przez zarząd gminy na piśmie właścicieli nieruchomości, których interes prawny mógłby być naruszony ustaleniami planu o terminie wyłożenia projektu planu. Lucyna Moskwa, jako współwłaścicielka nieruchomości nie otrzymała zawiadomienia, a nawet zawiadomienie takie nie zostało do niej wysłane, czym została pozbawiona ustawowego prawa wniesienia zarzutów do projektu planu. Z akt sprawy wynika, że zawiadomienie zostało wysłane jedynie do Kazimierza Moskwy, jednak również nie zostało skutecznie doręczone. Zgodnie z potwierdzeniem odbioru, przesyłkę odebrała osoba trzecia – Ewa Motyka, sąsiadka Kazimierza Moskwy. W miejscowości Zaborów zamieszkują co najmniej dwie osoby o imieniu i nazwisku Kazimierz Moskwa, co doprowadziło do nieprawidłowego doręczenia korespondencji. Wysłane zawiadomienie trafiło nie do adresata - współwłaściciela działki nr 332 – lecz do osoby o tym samym imieniu i nazwisku, nieposiadającej żadnego związku z przedmiotową nieruchomością. W efekcie żaden z właścicieli działki nr 332 nie został skutecznie i prawidłowo powiadomiony o możliwości zapoznania się z projektem planu, co skutkuje nieważnością aktu - art. 27 u.p.z.p. Skarżący wniesli o uchylenie powyższej uchwały w części dotyczącej działki nr 332, względnie o zmianę przeznaczenia ww. działki w powyższej uchwale poprzez wyłączenie jej od przeznaczonych do zalesienia. Rada Gminy odebrała wezwanie 9 kwietnia 2025 r. Organ nie zajął stanowiska co do wezwania, tym samym wezwanie pozostało bezskuteczne. Skarżący w skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie,

zaskarżyli uchwałę w części dotyczącej należącej do nich działki nr 332, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: 1. art. 18 ust. 2 pkt 5 lit. a u.p.z.p. poprzez zaniechanie określonego w tym przepisie prawidłowego zawiadomienia na piśmie, wszystkich właścicieli nieruchomości oznaczonych jako działka nr 332 o fakcie wyłożenia projektu planu, pomimo ciążącego na Gminie ustawowego obowiązku w tym zakresie i w sytuacji, gdy działka ta miała zostać przeznaczona w uchwalonym m.p.z.p. do zalesienia, przez co niewątpliwie interes prawny Skarżących mógł być naruszony ustaleniami uchwalanego wówczas planu; 2. art. 3 pkt 1 i 2 u.p.z.p. w jego brzmieniu obowiązującym w chwili uchwalania m.p.z.p. terenów lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia w Gminie Czudec, poprzez nadużycie władztwa planistycznego w wyniku nieuzasadnionego względami interesu publicznego ograniczenia sposobu wykorzystywania nieruchomości przez właściciela, naruszenia przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały wskazanych w pkt 1 skargi przepisów ustaw oraz nieuwzględnienie słusznego interesu Skarżących w zakresie gospodarowania ich nieruchomością; 3. art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r. o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia (Dz. U. 2001.73.764) w jego brzmieniu obowiązującym w chwili uchwalania m.p.z.p. terenów lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia w Gminie, poprzez jego naruszenie i w konsekwencji sprzeczne z tą ustawą zakwalifikowanie należącej do Skarżących działki jako kwalifikującej się do zalesienia, pomimo braku spełnienia określonych enumeratywnie w tym przepisie ustawowych przesłanek dopuszczających takie przeznaczenie gruntu rolnego; 4. art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. 2000.56.679; dalej: "u.o.l."), w jego brzmieniu obowiązującym w chwili uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia w Gminie Czudec, poprzez jego naruszenie i w konsekwencji sprzeczne z tą ustawą zakwalifikowanie należącego do Skarżących gruntu jako kwalifikującego się do zalesienia, pomimo braku spełnienia określonych w tym przepisie ustawowych przesłanek dopuszczających takie przeznaczenie gruntu rolnego; 5. art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny (Dz. U. 1964.16.94, ze zm.; dalej: "k.c.") w zw. z art. 64 ust. 1 i 3, art. 31 ust. 1 i 3 oraz art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez istotne i bezpodstawne ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości ingerujące w zasadniczy sposób w prawo własności Skarżących przysługujące im w stosunku do własnej nieruchomości. Mając na uwadze powyższe zarzuty, na podstawie art. 91 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2024 r. poz. 1465 ze zm.; dalej: "u.s.g.") oraz art. 147 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 935 ze zm.; dalej: "p.p.s.a.") Skarżący wnieśli o uwzględnienie skargi i stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w części dotyczącej należącej do Skarżących działki nr 332, a także o zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Skarżący podnieśli, że właściciele działki nr 332, która miała być przeznaczona do zalesienia, nie otrzymali zawiadomienia na piśmie o wyłożeniu planu, w sytuacji gdy zasadniczej zmianie miało ulec planistyczne przeznaczenie nieruchomości będącej ich własnością. W aktach administracyjnych sprawy brak jest dowodu prawidłowego doręczenia właścicielom działki ww. zawiadomienia, pomimo istnienia takiego wymogu. Skarżący podkreślili, że od 1992 r. są właścicielami działki objętej KW RZ1S/00002926/2, z której zapisów wynika, że działkę nabyto w drodze umowy sprzedaży. Zatem w dacie sporządzania planu byli jedynymi właścicielami działki i powinni być zawiadomieni o fakcie wyłożenia planu. Powyższe wskazuje na naruszenie art. 18 ust. 2 pkt 5 u.p.z.p. Skarżący podnieśli, że niedoręczenie im zawiadomienia o wyłożeniu do wglądu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do wniosku, że nie zostały zachowane w procedurze planistycznej obligatoryjne wymogi określone w art. 18 ust. 2 pkt 5a i 6 u.p.z.p. odnośnie nieruchomości należącej do Skarżących. Wobec powyższego została naruszona sfera uprawnień właścicielskich, gdyż zmianie uległo przeznaczenie ich nieruchomości w sposób ograniczający dotychczasowe uprawnienia. Poprzez brak zawiadomienia Skarżący nie mogli wziąć udziału w procedurze opracowywania projektu planu i zgłoszenia ewentualnych zarzutów czy protestu. W odpowiedzi na skargę, Rada Gminy wniosła o jej odrzucenie lub oddalenie wyrażając zgodę na jej rozpoznanie na posiedzeniu niejawnym. W ocenie Organu, Skarżący nie wskazali przepisu prawa materialnego, z którego wywodziliby swoje uprawnienia, jak również nie wykazali, że ich interes został naruszony kwestionowaną uchwałą. Dla wykazania naruszenia interesu prawnego legitymującego w świetle art. 101 ust. 1 u.s.g. do wniesienia skargi i warunkującego uruchomienie merytorycznej kontroli zaskarżonej uchwały nie jest wystarczające zaistnienie błędów proceduralnych. Uzasadniając wniosek o oddalenie skargi Rada Gminy wskazała, że nie naruszyła zasad sporządzania planu, trybu sporządzania planu w sposób istotny ani właściwości w tym zakresie. Wójt Gminy wykonał czynności o których mowa w art. 18 ust. 2 u.p.z.p., a w szczególności zawiadomił na piśmie o terminie wyłożenia projektu planu podmioty wymienione w art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy, w tym właścicieli nieruchomości. Jak wynika z materiału planistycznego Skarżący nie wnosili w toku procedury planistycznej ani wniosków, ani uwag do projektu planu. Tym samym nie można uznać, że Rada uchwalając przedmiotowy plan przekroczyła swoje władztwo planistyczne. Ponadto w przedmiotowej sprawie, działki przeznaczone pod zalesienie nie były

użytkowane rolniczo. Spełnione zatem zostały przesłanki określone w art. 14 ust. 2 u.o.l. i nie można mówić o naruszeniu tego przepisu. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie zważył, co następuje: Stosownie do art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 1267), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności organów administracji publicznej, której jedynym kryterium jest legalność czyli zgodność z prawem. Kontrola ta, z mocy art. 3 § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 935 ze zm., dalej w skrócie P.p.s.a.) obejmuje również akty prawa miejscowego oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej. Sąd administracyjny uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o jakich mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 P.p.s.a. stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności - art. 147 § 1 P.p.s.a. Decydujące znaczenie dla oceny legalności danej uchwały ma stan prawny obowiązujący w dacie jej podjęcia. W kwestii uchwał organów gminy ostatnio wskazany przepis pozostaje w związku z art. 91 ust. 1 zd. pierwsze ustawy z dnia 8 marca 1990 r. u.s.g., zgodnie z którym uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna. O sprzeczności z prawem, skutkującej stwierdzeniem nieważności, stosownie do art. 91 ust. 4 u.s.g., można mówić w sytuacji "istotnego naruszenia prawa". Wobec braku ustawowej definicji tego pojęcia, w orzecznictwie sądowoadministracyjnym wypracowano pogląd, że są to takie naruszenia prawa jak: naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, przepisów wyznaczających podstawę prawną podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego i prawa materialnego oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał. Skarga wniesiona została na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 40 – u.s.g.), który daje uprawnienie do zaskarżenia uchwały podjętej przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej do sądu administracyjnego każdemu, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały nią naruszone. Przepis ten został zmieniony ustawą z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r., poz. 935), która weszła w życie 31 maja 2017 r. Zawiera ona istotny dla rozpoznania niniejszej sprawy przepis intertemporalny – art. 17 ust. 2, z którego a contrario wynika, że do aktów i czynności organów administracji publicznej dokonanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nowelizującej – tj. 31 maja 2017 r. (w rozpoznawanej sprawie jest to uchwała z 2001 r.) stosuje się art. 52 P.p.s.a. oraz art. 101 ust. 1 u.s.g. w brzmieniu dotychczasowym (sprzed nowelizacji). Warunkiem wniesienia skargi w tamtym brzmieniu było uprzednie bezskuteczne wezwanie skarżonego organu do usunięcia naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia oraz zachowanie terminu do wniesienia tego rodzaju skargi, który wynosił albo trzydzieści dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa (interesu prawnego/uprawnienia), albo – jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie – sześćdziesiąt dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa. W rozpoznawanej sprawie tryb ten i termin zostały zachowane. Skarżący wezwali Radę Gminy Czudec do usunięcia naruszenia prawa pismem z 9 kwietnia 2025 r. (z tą datą wezwanie wpłynęło do organu, a następnie – wobec braku odpowiedzi organu – 18 czerwca 2025 r. wnieśli skargę do Sądu. Niesporne jest, że Skarżący są właścicielami działki nr 332 położonej w Zaborów, znajdującej się na terenie objętym zaskarżoną uchwałą - miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Prawo własności tej nieruchomości nabyli w 1992 roku na podstawie umowy sprzedaży. Teren działki nr 332 w zaskarżonym planie miejscowym został przeznaczony do użytkowania leśnego, co uniemożliwia Skarżącym swobodne dysponowanie nieruchomością, ingerując bezpośrednio w ich prawo własności. Zatem legitymują się oni interesem prawnym w zaskarżeniu tej uchwały. Istotą postępowania ze skargi przewidzianej w art. 101 u.s.g. jest weryfikacja – przy zastosowaniu kryterium legalności – subiektywnego twierdzenia skarżącego, że uchwała naruszyła jego interes prawny lub uprawnienie. Naruszenie to obejmuje dwa elementy: 1) negatywny skutek w sferze prawnej skarżącego poprzez zniesienie, ograniczenie, uniemożliwienie realizacji jego uprawnienia wynikającego z normy prawnej bądź z aktu stosowania prawa, 2) niezgodność z prawem zachowania kompetencyjnego organu gminy, które owe negatywne następstwa w sferze prawnej skarżącego wywołało. Elementy te muszą pozostawać w łączności z sobą, co oznacza, że naruszenie prawa musi być związane z ograniczeniem lub zniesieniem uprawnienia. W ocenie Sądu postanowienia planu względem terenu, który obecnie stanowi działka o nr 332 niewątpliwie naruszają prawo do swobodnego dysponowania prawem własności, przez odgórne przeznaczenie tego terenu wyłącznie do użytkowania leśnego. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości Sądu, że doszło do naruszenia interesu prawnego Skarżących. Występują oni jako właściciele działki objętej miejscowym planem. Powyższe zostało wykazane poprzez dokumenty dołączone do skargi. Nie budzi wątpliwości, że właściciel nieruchomości może korzystać z uprawnień przewidzianych w art. 101 ust. 1 u.s.g. W związku z powyższym wobec wykazania legitymacji procesowej Skarżących należało dokonać oceny miejscowego planu

w zaskarżonej części pod względem jego zgodności z prawem. W rozpoznawanej sprawie miarodajnym stanem prawnym do oceny zachowania warunków legalności aktu prawa miejscowego jest ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (u.z.p.), uchylona z dniem 1.01.2004 r. Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 5 u.z.p. zarząd gminy po dokonaniu odpowiednich uzgodnień i zasięgnięciu wymaganych opinii (art. 18 ust. 2 pkt 4 u.z.p.) miał obowiązek zawiadomienia na piśmie o terminie wyłożenia projektu planu: a) właścicieli lub władających nieruchomościami, których interes prawny może być naruszony ustaleniami planu, b) właścicieli nieruchomości, od których może być pobrana opłata, o której mowa w art. 36 ust. 3 u.z.p., c) osób, których wnioski nie zostały uwzględnione w projekcie planu, uzasadniając odmowę ich uwzględnienia. Szczególnie w odniesieniu do właścicieli lub władających nieruchomościami, których interes prawny może być naruszony ustaleniami planu (art. 18 ust. 2 pkt 5 lit. a) u.z.p.), obowiązek zawiadomienia na piśmie o terminie wyłożenia projektu planu nie miał jedynie charakteru informacyjnego, lecz był to istotny i konstytutywny element wewnętrznej procedury skargowej pozwalającej na uruchomienie w postępowaniu planistycznym swoistego środka prawnego w postaci zarzutu do projektu planu. Zgodnie z art. 24 u.z.p. zarzut mógł wnieść każdy, którego interes prawny lub uprawnienia zostały naruszone przez ustalenia przyjęte w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wyłożonym do publicznego wglądu (ust. 1). Wniesienie zarzutu było jednak ograniczone terminem, gdyż mógł on zostać wniesiony na piśmie tylko w terminie nie dłuższym niż 14 dni, po upływie okresu wyłożenia projektu (ust. 2). Prawidłowe i skuteczne prawne zawiadomienie na piśmie warunkowało zatem możliwość skorzystania z ustawowego środka prawnego, a bez zachowania wymogu skuteczności pisemnego zawiadomienia o terminie wyłożenia projektu planu nie można było przyjąć, że termin do wniesienia zarzutu rozpoczął w ogóle bieg. Trzeba również zauważyć, że zarzut jako środek prawny przysługujący podmiotom bezpośrednio dotkniętym skutkami uchwały planistycznej był względnie sformalizowany na etapie rozstrzygania. O uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzygała rada gminy, w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne (art. 24 ust. 3 u.z.p.), a uchwałę o odrzuceniu zarzutu w całości lub części, wnoszący zarzut mógł dodatkowo zaskarżyć do sądu administracyjnego, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia (art. 24 ust. 4 u.z.p.). Z treści tego przepisu wynika zatem, że prawidłowe i skuteczne doręczenie na piśmie zawiadomienia o wyłożeniu projektu planu warunkowało w dalszej kolejności możliwość złożenia skargi do sądu administracyjnego na uchwałę właściwej rady w przedmiocie odrzucenia zarzutu w całości lub części. Ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym z 1994 r. nie regulowała wprawdzie zagadnienia sposobu doręczania zawiadomień pisemnych, o których mowa w art. 18 ust. 2 pkt 5 lit. a) u.z.p. oraz sposobu ustalania danych adresowych właścicieli lub władających nieruchomościami, których interes prawny może być naruszony ustaleniami planu. Nie można jednak przyjąć, że właściwemu organowi wykonawczemu gminy przysługiwała w tym zakresie swoboda wyboru tego rodzaju sposobów. Ze względu na istotnie gwarancyjny oraz ściśle powiązany z procedurą wnoszenia zarzutów charakter obowiązku z art. 18 ust. 2 pkt 5 lit. a) u.z.p. należy przyjąć – o czym przekonuje jednolita praktyka organów planistycznych w okresie obowiązywania ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym – że warunkiem prawidłowego i skutecznego zawiadomienia na piśmie o terminie wyłożenia projektu planu właścicieli lub władających nieruchomościami, których interes prawny mógł zostać naruszony ustaleniami planu, było co do zasady doręczenie pisma w formie rejestrowanej przesyłki pocztowej (za zwrotnym potwierdzeniem odbioru) lub za pośrednictwem pracownika organu albo innego upoważnionego podmiotu (np. sołtysa). W tym zakresie należało per analogiam stosować przepisy art. 39-48 k.p.a. Odrębnym zagadnieniem było natomiast ustalenie właściwego miejsca doręczenia pisma. Również w tym przedmiocie w odniesieniu do osób fizycznych uzasadniona była praktyka – bazująca na stosowaniu per analogiam przepisów art. 42-44 k.p.a. – doręczania pism w pierwszej kolejności w miejscu zamieszkania lub w miejscu pracy osób fizycznych (art. 42 § 1 k.p.a.). Dopiero w dalszej kolejności – w razie potrzeby lub nieobecności adresata pod prawidłowo ustalonym adresem – możliwe było skorzystanie z alternatywnych lub subsydiarnych form doręczania (art. 42 § 2-3, art. 43-44 k.p.a.). Warunkiem prawidłowości i skuteczności prawnej przejścia do dalszych form doręczenia było jednak skuteczne wyczerpanie trybu z art. 42 § 1 k.p.a. Również w orzecznictwie przyjęto, że użyty przez ustawodawcę zwrot "zawiadomienie na piśmie" należy rozumieć, jako dostarczenie imiennie każdemu ze wskazanych w art. 18 ust. 2 pkt 5 u.z.p. podmiotów pisemnej informacji na temat terminu wyłożenia projektu planu do publicznego wglądu. Jednocześnie przywołany art. 18 ust. 2 pkt 5 u.z.p. należy traktować jako przepis o charakterze bezwzględnie obowiązującym (*ius cogens*), a wobec tego brak jest możliwości dostarczenia informacji, dokonania powiadomienia inaczej, aniżeli w opisany w nim sposób (por. wyroki WSA w Poznaniu z dnia 9.10.2019 r., IV/Po 314/19, WSA w Rzeszowie z dnia 11.09.2024 r., II SA/Rz 454/24). Odnosząc powyższe uwagi do stanu faktycznego sprawy, Sąd stwierdza, że akta planistyczne nadesłane do Sądu wraz z odpowiedzią na skargę potwierdzają zarzuty Skarżących co do braku powiadomienia ówczesnych współwłaścicieli działki o wyłożeniu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Zawiadomienie w ogóle nie zostało wysłane do skarżącej Lucyny Moskwy. Z kolei zawiadomienie wysłane do Kazimierza Moskwy odebrała Ewa Motyka, zamieszkała pod adresem Zborów 154. Ewa Motyka jest sąsiadką Kazimierza Moskwy zamieszkałego pod adresem Zborów 155A, tyle że "ten" Kazimierz Moskwa nie jest skarżącym i nie jest właścicielem działki nr 332 – jest mieszkańcem Zborowa o takim samym imieniu i nazwisku jak skarżący. Skarżący Kazimierz Moskwa, na dzień wysłania zawiadomienia mieszkał pod adresem Zborów 62. Obowiązkiem organu było powiadomienie wszystkich jej współwłaścicieli o wyłożeniu projektu planu miejscowego. Odpowiadając na skargę i wnosząc o jej oddalenie organ nie przedstawił Sądowi dowodów potwierdzających zawiadomienie właścicieli działki nr 332 o terminie wyłożenia projektu planu miejscowego. To zaś wskazuje, że właściciele działki objętej zalesieniem, nie zostali prawidłowo powiadomieni o wyłożeniu projektu planu. Doszło tym samym do naruszenia art. 18 ust. 2 pkt 5 lit. a) u.z.p., ponieważ – jak już wskazano – obowiązek zawiadomienia na piśmie o terminie wyłożenia projektu planu właścicieli lub władających nieruchomościami, których interes prawny może być naruszony ustaleniami planu, stanowił istotny element procedury planistycznej (trybu sporządzania planu miejscowego). Dlatego uwzględniając związek art. 18 ust. 2 pkt 5 lit. a) u.z.p. z przepisami art. 18 ust. 2 pkt 7 i art. 24 ust. 1 u.z.p., Sąd uznał, że rozważane naruszenie prawa podlega kwalifikacji jako istotne naruszenie trybu sporządzania planu miejscowego (tak wyroki WSA w Rzeszowie z 6 sierpnia 2024 r., II SA/Rz 2020/23, z 8 kwietnia 2025, II SA/Rz 1651/24). W związku z powyższym, działając na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. w zw. z art. art. 101 ust. 1 u.s.g., Sąd stwierdził w pkt I wyroku nieważność zaskarżonej uchwały w części dotyczącej działki nr 332 położonej w Zborowie. O zwrocie kosztów postępowania sądowego, obejmujących wpis od skargi i wynagrodzenie fachowego pełnomocnika, Sąd orzekł na podstawie art. 200 P.p.s.a w zw. z art. 205 § 2 P.p.s.a. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964 z późn. zm.). Skarga została rozpoznana w trybie uproszczonym na podstawie art. 119 pkt 2 P.p.s.a.